ఆశాజీవులు

పగిలిన పేవ్‌మెంటును చెప్పులజోడు మడమతో సహా పరామర్శించడం సుబ్బారావుకి అలవాటు; అంటే అతని అలవాట్లలో ఒకటి. ముఖ్యమైనదికూడా. పెసరట్టులోకి కారం చెట్నీలాంటి అలవాట్లకన్నా ప్రధానమైనది. ఎందుకంటే పెసరట్టు దొరకనిరోజు ఉండొచ్చు. పేవ్‌మెంటు పగులుని పరామర్శించని రోజు ఉండదు సుబ్బారావుకి.

అవతల సైకిల్ స్టాండుదగ్గర ఆరంభమై పేవ్‌మెంటు చివరదాకా పాకింది పగులు, ఒకచోట పగులుచీలి పాయ అయింది. ఆ మధ్య రెండు నల్ల కంకరరాళ్ళు సిమెంటుతో చుట్టరికం తెగతెంపులు చేసుకొని బయట పడ్డాయి. అంటే అక్కడ ఉన్నాయిగాని, తామరాకులో నీటిబిందువుల్లాగ, సర్వసంగ పరిత్యాగుల ఆత్మల్లాగ; అక్కడేఉంటూ బంధాలుమాత్రం తెంచుకొని విడిగా ఉన్నాయి. ఆ రెంటిమీద ఆనుతుంది సుబ్బారావు ఎడమ జోడు మడమ. కాలు కిందికీ పైకీ ఒత్తితే రాళ్లు రెండు ఒక చిత్రమైన క్రమంలో పరిధిలో కొంచెంగా దొర్లుతాయి. ఒంటికాలుమీద ఉయ్యాల ఊగుతున్నట్టుంటుంది సుబ్బారావుకి. ఆ ఊగుతున్నంతసేపూ అతను ఈ లోకానికి రాజు. అతనికి చీకుచింతల్లేవు.

అతనికి కుడివైపున కొంచెం ఎదురుగా నిద్రగన్నేరు చెట్టుమొదలు మీద "ఇండునేశన్" పత్రిక కాలూకు పెద్ద విషయసూచిక అంటించి ఉంటుంది. ఎలాంటి మనశ్చలనం లేకుండా ఆ విషయసూచిక చదువుతాడు సుబ్బారావు. కనుకులు, ముంగన్న, విశ్వపతి,- ఆ కూటమంతా చేరుతారు ఎనిమిదిన్నర అయేసరికి అందరు చదువుతారు ఆ విషయసూచిక. ఆ తరువాత పెసరట్లు అంటే వాటిని గురించిన ఆలోచన అవి సంపాదించే మార్గాల అన్వేషణ. రోజూ ఎవరో ఒకరు దొరుకుతారు; ఒకదాత. అయితే దాతల్ని పట్టడంలో సుబ్బారావుకున్న ప్రతిభ, మిగతామిత్రులకి లేదు. రోజూ కొత్త దాతల్ని పట్టగలడు. ఆ దాతకు ఆ కూటమంతా ఆ పూటకు అతిధులై పోతుంటారు. అలవాటయినదాతలకి సుబ్బారావు కబుర్లు చాలా భాగం కల్పితాలని అర్ధమైనా- ఎబ్బెట్టుగా మాత్రం ఉండవు.

కూటంమెల్లని అమర్దాలో అక్కడ నిలబడి క్రితంరోజు సినీవార్తలు చర్చిస్తోంది. కుమార్ ప్రొడక్షన్సు కలర్ పిక్చర్ అయిపోవచ్చింది. రజని చాలాబాగా చేసింది. నిన్నరాత్రి ఆఖరు కాల్‌షీటు అయిపోయాక రజని కార్లో కుమార్ ఎక్కాడు. రాత్రి మూడై పోయింది. ముందు రజని ఎక్క డ్రైవర్ని దిగిపొమ్మంది. కుమార్ కారు తోలుకుపోయి పొద్దున్న టి. వి ఎస్‌లో ఇచ్చేసి తన ఇంటికి రమ్మంది. స్టూడియో గేటుదాటి మలుపు తిరిగాక - ఆ గుడిసెలున్న సందులేపూ - అక్కడ చటుక్కున ఎక్కేశాడు కుమార్. ఈ కధంతా ముంగి చెప్పాడు. వాడాకం పెనీకి ఎక్‌స్ట్రాస్ సప్లయర్ అయితే పిక్చరు పూర్తి కావచ్చిన సందర్భంలో ఎక్‌స్ట్రాలకి ఇవ్వడానికి డబ్బులేదు. అసలు నిన్నరాత్రి కాల్‌షీట్‌కి హీరోకివ్వడానికే లేదు. ఇంక ఎక్‌స్ట్రాలకివ్వడానికేముంటుంది. పాపం రజని హారం తాకట్టుపెట్టి సర్దింది ఇంతకీ సారాంశం ముంగికి దమ్మిడీ చేతులో పడలేదు. వాళ్ళవెనక నారాయణకేఫ్ తెరిచుంది. వాళ్లకొసం "ఒక్కడూ కనిపించడేంరా" అన్నాడు

కనుకులు చిరాగ్గా. ఇంకో వేపువించి పుల్లన్నొచ్చాడు. వాడిమొహం చూస్తే తెలిసిపోయింది. ఏమీ లాభంలేదని.

"ఏంరా దేవదాసులో నాగేశ్వ్రరావులా పెట్టావుమొఖం?" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"పొమ్మన్నాడు," అన్నాడు పుల్లన్న.

"ఏం"? కుమార్ పుల్లన్నని పొమ్మనడం అందరికీ ఆశ్చర్యం వేసింది. పుల్లన్న కుమార్‌కి ఎంతో చేశాడు. అవసరమయినప్పుడల్లా ద్రాపకం, తక్కినహంగులు, అన్నీ అతనే ఏర్పాటు చేసేవాడు, అసలు రజనీకి, ఈ కుమార్‌కీ కలిపిందివాడే.

"ఏమయిందిరా"? అని అడిగాడు సుబ్బారావు. "ఏముంది? అమ్మగారొచ్చింది ఆఫీసుకి, తెల్లారకట్ల నాలుగంటలకి, నేనీదరుగుమీద నిద్దరోతున్నాను. ఉక్కబోస్తుందని, అమ్మగారొత్తారని కలగన్నానంట్రా సుబ్బులూ. నిజమేమరి, ఈ తలుపు బైటూరికే గొళ్లెంపెట్టబట్టి అమ్మగారు తలుపు తీసుకు లోపలకెళ్ళిందనుకో, మరయితే అది నా తప్పాంట."

"గదితలుపు అల్లేసుకోతేదామరి?" అన్నాడు విస్సి అ అలవాటు ఎపుడూ నేదనుకో. నువ్వేరగవ్రటా సిగ్గూసెరం లేదా రజనీకి సెట్టుమీదే చీర మార్చుకుంటుంది. అ మటని అమ్మగారొచ్చి లైటేసింది. ఉయ్యాల బల్లమీద ఒళ్ళుమరిసి తొంగున్నారిద్దరూ లేపింది, కళ్లునులుపుకుంటూ లేశారు. కళ్ళిప్పగానే కారంగుండ కొట్టేసింది? ఇద్దరికళ్ళల్లోనూ ఒకచే గోలనుకో నేనెల్లి పెహ్ఫొచ్చానంట, అమ్మగారితో - అయ్యంటాడు!"

"కుమారూ రజనీ పోంగానే స్టూడియోకొచ్చేంద్రటా అమ్మోరు. రజని డ్రైవరు చెప్పాడు." అన్నాడు ముంగి.

"ఒరే, నేను తమ్ముడితో చిలక్కి చెప్పినట్టు చెప్పాను." అన్నాడు సుబ్బారావు. 'చూడు కుమార్! నీ పెళ్లాంకి ఏదో సెటిల్‌చేసెయ్యి. నేమా

ట్టాడతా, ఆ తరువాత లక్షణంగా రజనీ నువ్వు పెళ్ళిచేసుకోండి' అన్నాడు డబ్బులేమరా అన్నయ్యా, ఈ పిక్చరు పూర్తికానీ, అన్నాడు.

పాండీ బజార్ పేవ్‌మెంటుమీదున్న సుబ్బారావు, ప్రొడ్యూసర్ కుమార్‌కి, ఇంత చనువుగా సలహాలివ్వడం ఇతర ప్రపంచకంలో, అసంభవంగా కనిపించినా, సినిమా లోకంలో అదంత అసందర్భంగా కనిపించదు. ఒక వేళ సుబ్బారావు అన్నది నిజమయినా కావచ్చు.

పరే పుల్లన్న ఒక కొత్తసభ్యుడయ్యాడు కూటంలో. నిన్నటిదాకా దాతలస్థితిలో ఉన్నవాడు. అయితే కూటంలో అందరి చరిత్ర ఒకరకంగా ఇల్లాంటిదే. సుబ్బారావుదిమాత్రం?

పది పన్నెండేళ్ళ కిందటిమాట కుమారి అప్పుడు కుర్రగుంట-సుబ్బారావు అంచనా ప్రకారం అంటే ఆమె కప్పటికింకా ముప్పయినిండలేదు మంచి ఉచ్ఛస్థితిలోఉంది. మిరపకాయి బజ్జీలంటే మహాఇష్టం కుమారికి. స్టూడియోకి పోయేటప్పుడు జెమినీస్టూడియోవెనక కోడంబాకం రోడ్డులోకి మళ్ళగానే కారాపేది. డ్రైవరువెళ్ళి పక్కనున్న చిన్నదుకాణంలోంచి మిరపకాయల బజ్జీలకోసం పోయాక సుబ్బారావు పళ్లెం పట్టుకొని కారు దగ్గర కొచ్చాడు?

'ఏం కావాలి?' అంది కుమారి. సుబ్బారావు కళ్ళల్లోకి అతిసునాయాసంగా నీళ్ళొచ్చాయి.

“అమ్మా! నా పెళ్లాం........ ముగ్గురు పిల్లలతల్లి... ఆస్పత్రిలో ...నిన్నరాత్రి...” అని ఇంక పూర్తిచెయ్యలేకపోయాడు.

డ్రైవర్ తెచ్చిన మిరపకాయబజ్జీల్లో ఒకదాన్ని ఆప్యాయంగా కొరికింది కుమారి. తనగోడు ఆమె చెవికి ఎక్కడంలేదేమోనన్న అనుమానం కలిగింది సుబ్బారావుకి. తన ప్రయత్నం ద్విగుణీకృతం చేశాడు.

"ఆకసాయోళ్లు శవాన్ని బయటికీడ్చిపారేశారుతల్లీ" ముగ్గురు పిల్లలూ తల్లిశవంమీదపడి గుండె పగిలిపోయేలాగేడుస్తున్నారు.

నారాయణమూర్తి, ఇట్టాంటి పాడుబతుకెందుకు రాశావురా నా నెత్తిని త్రడీ!'

కుమారి ఒక మిరపకాయ బజ్జి గిరవాటేసింది పళ్లెంలోకి. సుబ్బారావుకి చిరాకు పుట్టుకొచ్చింది.

"యాలాకోలంగావుందా తల్లీ?"

'అదికొరుకు, కళ్లమ్మట నీళ్ళుఇంకాబాగావొస్తాయి'

'నేనుచెప్పిందంతా అబద్ధమనుకుంటున్నావా!'

'కాకపోతేకార్లోఎక్కు. నీపెళ్లాంశవం ఎక్కడుందో అక్కడకుపోదాంఊ.

సుబ్బారావు అసహ్యంగా చూశాడుఆమెవంక. అన్నాడు.

"ఏసీ అణాడబ్బులికి రుణావుకావాలితల్లికి. అమ్మోవ్! నిజంగా నువ్వేత్తావని నమ్మకముంటే, మూడుశవాల్ని, ముప్పయిమంది బిడ్డల్ని పుట్టించగలనుతల్లీ! అడుక్కనీవోడికి అణాడబ్బులేసి పొమ్మనక, ఈఅరాలెందుకుతల్లీ!"

సుబ్బారావు కోపంగావెనక్కితిరిగాడు వెళ్ళిపోవడానికి,

'ఆగు' అందికుమారి. 'కార్లోఎక్కు.' ఎందుకు? అన్నాడు సుబ్బారావు అనుమానంగా.

'నీకుడబ్బుకావాలి నాకుమనిషికావాలి' అందికుమారి. అనేసితాపీగావెనక్కి జార్లబడివగర్చుతూ మిరపకాయబజ్జీలుతినడం మొదలుపెట్టింది. సుబ్బారావు కొంచెంసేపు ఇంట్లోనేఉన్నాడు- రోజూలాగ, కుమారిమహాదరాఅయినమనిషి. ఆయితేవయసు మళ్ళినకొద్దీ పిచ్చిదయిపోయింది. ఆ మార్వాడి కుర్రాడితో పెట్టుకోవద్దు. నిన్నార్పేస్తాడని ఎన్నోవిధాలచెప్పి చూశాడు. కుమారిపొమ్మంది. అయినాకుమారంటేసుబ్బారావుకిమహాఅనుమానం

"ఈయాలమనకి దుప్పేనా?" అన్నాడుముంగి

'కొంచెంతమాయించరా,' ఎవరూదొరక్కపోతే.......

అదుగోమనబావగారేవొచ్చారు. బావగారుండగా మనకేం లోటురా

చారికారులోంచి తనవిశాలకాయాన్ని ఇవతలకిలాగాడు, అతికష్టం మీద.

'ఇదుగోమునక్లబ్బంతా ఇంకాబయటే ఉన్నారేం?'

'లోపలికిపోదామని ఎవరిదుతుంటే, ఉండ్రామనబావగారొత్తారు, మనంఇక్కడలేకపోతే చిన్నపుచ్చుకుంటారు, అన్నాను. రండి రండి. హిందూ పత్రికపత్రూరాముంగి. ఇందునేశన్... .... కూడా'.... అంటూ లాగాడు సుబ్బారావు.

'వొద్దులే, నువ్వుచెప్పేకథలకన్నా ఏంబావుంటాయిరా అందులోవి' అన్నాడు చారి.

"బావగారూ! నేనా ఎడిటర్‌తో అన్నానండి ఒరే, ఇది మర్యాద కొదురా, అక్షరంతా కళాకారులు అళ్లమనసులన్నీ ఏడెక్కిపోయింటాయి ఎప్పుడూ టెంచ్చన్‌లో ఉంటాయి. అయేది దించేసుకోకపోతే సచ్చిపోతార్రా. అదీగాక అళ్లఅర్థులో, అళ్ళ నటనలో, లోపాలుంటే తవ్విపాతెయ్యి. అళ్ళ రహస్యాలు బయటపెట్టి అళ్ళని అల్లరిపెడితే నీకేమొచ్చిందిరా అన్నాడు. మరి నేనెట్టాబతికేది అన్నాదండి. అంతే నేనింకేమనలేకపోయాను. అంతేగదండి మరి. అదెట్టా బతికేది.'

చారి హిందూ తిరగేస్తూ అన్నాడు. అంతేనే - మరి నువ్విట్టా బతికేదీ.

'బావగారుండగా నాకేంలోటండి. ఒరే పుల్లన్నా బావగారి సంగతి నువ్వెరగవుగాని, మహా భారీ మనిషిలే. బావగారూ, శంకరవిజయం - పిచ్చరులో మీ యాక్టింగ్ చూశానండి. ప్రమాదం అరవ ప్రమాదంలేండి

'పెదరశ్లేనా?'

'అయ్యా?' అన్నాడు సుబ్బారావు అర్థంకానట్టు.

పెసరట్లకేనా ఈ ఉపోద్ఘాతమంతా? అన్నాడు చారి.

'మీ దయ'

పరే పోయి తివండి. బిల్లు నేనిస్తానని చెప్పు.

పుల్లన్నా! ఆరు పెసరట్లు, కొరాచట్నీ అర్థరివ్వరా. బావగారితో ఒక్కమాట చెప్పేసివొస్తా అన్నాడు సుబ్బారావు.

కూటప తా లోపలికి పోయాక సుబ్బారావు మెల్లగా అన్నాడు.

బావగారూ! కుమారిని బొత్తిగా మరిచిపోయారు.

ముసలాడ్ని, నేను దాన్ని మర్చిపోవటమేమిట్రా. అదే నన్ను మరిచిపోయింది.

అదేమన్నా పడుచుదా? వలభైఅయిదు దాటాయి. ఆ మార్వాడి పీనుగు ఉన్నదంతా ఊడ్చుకుపోతున్నాడు. పట్టుకొచ్చాడు సుబ్బారావు.

నీ మాటే వినకపోతే ఎవరిమాట వింటుందిరా అది!

రైటే, ఏదో ఇలాంటప్పుడు కొత్తది గులేసుకొత్తాది. పాతరోజులు గుర్తుకొచ్చినపుడు.

పెసరట్లు తినరా, అనవసరంగా మనసు పాడుచేసుకోకు.

నాకా మనస్సు పాడవడం? నాకేం బావగారూ, కానీ రాని పాండీ మహారాజుని ఈ పేవ్‌మెంటు ఉన్నంతకాలం మనకేం లోటులేదు.

అల్లాంటించారిపోయాడు. హటాత్తుగా స్టూడియోలో గుండెజబ్బొచ్చి పోయారు. దహనం చేసేటపుడు పెద్దలంతామాట్లాడేరు. కుమారివచ్చింది. వెక్కివెక్కిఏడ్చింది వెర్రిపిల్ల. "ఆకన్నీళ్ళు నిజమైనవేఅనుకుంటా," అనుకున్నాడు సుబ్బారావు. కుమారితోవచ్చినవాడు మారువాడీకాదు ఇంకోకొత్త మొగం. నాజూకుగా ఆడపిల్లలా ఉన్నాడు. పలుచని పండుతమలపాకులా ఉందిమొగం. అందరూ వెళ్ళిపోయిందాకా ఆగాడు చితిదగ్గరసుబ్బారావు.

మెల్లగా కదిలి రోడ్డుమీదకొచ్చేసరికి కుమారికారువుంది. తలుపుతెరుచుకొని ఒక్కపెవలావచ్చిపడింది కుమారి.... ....

'అన్నయా? బావగారికలేర్రా అన్నయ్యా!' అంటూ గొంతెత్తి అర వడం మొదలుపెట్టింది. తాగుడుకూడా అలవాటు అయిందన్నమాట. సుబ్బా రావుమెల్లగా ఆమెనిసముదాయించి కార్లోఎక్కించాడు; కుమారిఅతనిచెయ్యి వొదలలేదు. తనూకార్లోఎక్కాడు. ఆమెనికార్లోఎక్కించాడు. కుర్రతను కారుస్టార్టుచేసాడు.

'నీ పేరేమిటితమ్ముడూ!' అన్నాడు సుబ్బారావు.

'కనకారావు'

'ఊరు?'

"నరసాపురం."

అంతేమొదటిపరిచయం. కొత్తబంగారుపిచ్చుకలాగే వున్నారుఅనుకున్నాడు సుబ్బారావు. అసూచే ఉంటుందోరెండుమూడొందలు.

దారిగారులేనిపేవ్‌మెంటు చిన్నపోయింది. బరువుగా తాపీగా నడి చొచ్చాడుసుబ్బారావు. దూరంగా నిదరగన్నేరు చెట్టుక్రిందకూటం చేరింది. అయినా తొందరగాపోవాలనిపించలేదు సుబ్బారావుకి.

ఇంతలో పేవ్‌మెంటుపక్కని తెలిసిన కారునిలబడిఉంది. కుమారి దని ఆనవాలుకట్టాడు. లోపలఎవరూలేరు. ఇటూఅటూచూశాడు. పెర్లిస్ దుస్తుల్లో నవనవలాడుతూ వొస్తున్నాడు రాత్రిచూసినకుర్రతను. పేరుకనకా రావని గుర్తుకొచ్చింది సుబ్బారావుకి.

'ఏంతమ్ముడూ?' హా.... ....హ.... ....హ.... ....చెల్లాయి చెప్పింది నీసంగతి. పిక్చర్ తీస్తావటగా' ఏదోవిసిరాడు. తగలకపోతుందాఅని, ఇది వరకు కుమారిచేరదీసిన కుర్రోళ్ళలోచాలామంది పిక్చర్ తియ్యాలని వొచ్చి నవాళ్లె. తియ్యడం మాత్రంజరక్కపోయినా-

"అనుకుంటున్నాను." అన్నాడుకుర్రతను, అతనునచ్చాడు సుబ్బా రావుకి పెదవులకొనవించి సిగరెట్టుతియ్యకుండానే సునాయాసంగామాట్లాడు తున్నాడు. సుబ్బారావు మామూలు ధోరణిలో ప్రారంభించాడు.

'కతముఖ్యంతమ్ముడూ. మంచికతవట్టాలి. మనఅన్నపర్శ్రీగాడి దగ్గ రేదో. బ్రహ్మాండమయిన కతుందట. ఎందుకు, నేచెపుతాగా. మనంచెప్పిన కతలన్నీహిట్లే. రాయటమంటె మనకురాదుగాని, కతఇవి. ఇది హిట్టంటె ఇంకతిరుగులేదు. మరి మనరంగారావుకి నారద సంసారంతియ్యమనిచెప్పిం దినేనేగా. నేనున్నానతియ్యి. అదివందరోజులు పరిగెత్తకపోతే నే చెవి కదపాఇత్తా నన్నాను. నూటయాభై రోజులాడింది .... తమ్ముడూ! ఒక ఫోరనా సున్నయ్యా, రొండుసిగరెట్లు....ఈమధ్యమానేశానుగాని ఎవర న్నాపిలుత్తుంటె, మనసు దాని మీదకిపోద్ది.'

కనకారావుతాపీగా పర్సుతీశాడు. బొత్తాంలాగాడు. పర్సువిప్పుకుంది పెద్దదిపర్సు. కనకారావు చెయ్యంతా అందులోకిపోయింది. అశగచూశాడు సుబ్బారావు. కనకారావుపర్సు తలక్రిందులుగా తిప్పిచెయ్యితీశాడు. పైవి తటాను, కాస్త ధూళన్నారాలలేదు పర్సులోంచి సుబ్బారావుకదలి చరచర వెళ్ళిపోయాడు.

కూటస్థంతా దీర్ఘ ముఖాలతో విలబడిఉన్నారు. సుబ్బారావువొచ్చాడు. చారిగారులేరు. బావగారు ఇంకమళ్ళిఇక్కడకనబడరు. కాలిమడమపగులు ఉండేచోట అన్ని ఊగడానికి ప్రయత్నించాడు. తనఊపుకి క్రిందనుంచి సమాదానంలేదు. కిందకిచూశాడు. కార్పొరేషనుకూలీలు- తారుపోసివగులు పూడ్చేశారు. విడిపోయినరెండురాళ్లూ తారుపట్టువల్ల పగులుతో బిగుసుకు పోయాయి.